Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΌΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΊΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 9ης Σεπτεμβρίου 2021 *

«Προδικαστική παραπομπή – Κινητές αξίες εισηγμένες προς διαπραγμάτευση σε ρυθμιζόμενη αγορά που βρίσκεται ή λειτουργεί σε κράτος μέλος – Υποχρέωση διαφάνειας – Κοινοποίηση της απόκτησης "σημαντικών συμμετοχών" στο κεφάλαιο εταιριών από "πρόσωπα που ενεργούν σε συνεννόηση" – Οδηγία 2004/109/ΕΚ – Άρθρο 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο – Έννοια των "αυστηρότερων απαιτήσεων" – Οδηγία 2004/25/ΕΚ – "Εποπτεία" από αρχή που έχει οριστεί δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας αυτής»

Στην υπόθεση C-605/18,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο, Αυστρία) με απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2018, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 25 Σεπτεμβρίου 2018, στο πλαίσιο της δίκης

Adler Real Estate AG,

Petrus Advisers LLP,

GM

κατά

Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, πρόεδρο τμήματος, N. Piçarra (εισηγητή), D. Šváby, S. Rodin και K. Jürimäe, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Bobek

γραμματέας: M. Krausenböck, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Adler Real Estate AG, εκπροσωπούμενη από τον S. Hödl, Rechtsanwalt,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

– ο GM, εκπροσωπούμενος από τους M. Gall και W. Eigner, Rechtsanwälte,

– η Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA), εκπροσωπούμενη από τους P. Wanek και D. Wagner,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους G. Braun, H. Støvlbæk και H. Krämer,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 18ης Μαρτίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας 2004/109/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 2004, για την εναρμόνιση των προϋποθέσεων διαφάνειας αναφορικά με την πληροφόρηση σχετικά με εκδότες των οποίων οι κινητές αξίες έχουν εισαχθεί προς διαπραγμάτευση σε ρυθμιζόμενη αγορά και για την τροποποίηση της οδηγίας 2001/34/ΕΚ (ΕΕ 2004, L 390, σ. 38), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2013/50/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2013 (ΕΕ 2013, L 294, σ. 13) (στο εξής: οδηγία 2004/109), καθώς και του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ, αφενός, των Adler Real Estate AG (στο εξής: Adler), Petrus Advisers LLP (στο εξής: Petrus) και GM και, αφετέρου, της Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA) (Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς, Αυστρία) (στο εξής: Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς), με αντικείμενο τη νομιμότητα των διοικητικών κυρώσεων που επιβλήθηκαν στους μεν από τη δε λόγω παράβασης της υποχρέωσής τους να κοινοποιήσουν την απόκτηση σημαντικών ποσοστών συμμετοχής στις κινητές αξίες ενός εκδότη του οποίου οι μετοχές είχαν εισαχθεί προς διαπραγμάτευση σε ρυθμιζόμενη αγορά στην Αυστρία.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 2004/25/ΕΚ

3 Όπως προκύπτει από το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/25/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 2004, σχετικά με τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς (ΕΕ 2004, L 142, σ. 12), η οδηγία αυτή προβλέπει μέτρα εναρμόνισης όλων των ρυθμίσεων των κρατών μελών οι οποίες αφορούν τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς για την απόκτηση τίτλων εταιρίας που διέπεται από το δίκαιο κράτους μέλους, εφόσον το σύνολο ή μέρος των τίτλων αυτών είναι εισηγμένο για διαπραγμάτευση σε οργανωμένη αγορά σε ένα ή σε περισσότερα κράτη μέλη.

4 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο δ′, της οδηγίας αυτής έχει ως εξής:

«1. Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, νοούνται ως:

[…]

δ) "πρόσωπα που ενεργούν σε συνεννόηση": τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που συνεργάζονται με τον προσφέροντα ή με την υπό εξαγορά εταιρεία, βάσει ρητής ή σιωπηρής, προφορικής ή γραπτής συμφωνίας, η οποία έχει ως σκοπό την απόκτηση του ελέγχου της υπό εξαγορά εταιρείας ή τη ματαίωση της επιτυχούς έκβασης της προσφοράς».

5 Το άρθρο 4 της εν λόγω οδηγίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Εποπτική αρχή και εφαρμοστέο δίκαιο», προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Τα κράτη μέλη ορίζουν την αρχή ή τις αρχές που είναι αρμόδιες για την εποπτεία της προσφοράς, για τους σκοπούς των κανόνων που θεσπίζουν ή εισάγουν δυνάμει της παρούσας οδηγίας. Οι αρχές που ορίζονται κατ' αυτόν τον τρόπο είναι είτε δημόσιες αρχές είτε ενώσεις είτε ιδιωτικοί οργανισμοί που αναγνωρίζονται από το εθνικό δίκαιο ή από τις δημόσιες αρχές που έχουν ρητά εξουσιοδοτηθεί, για τον σκοπό αυτό, από το εθνικό δίκαιο. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν την Επιτροπή σχετικά με τον ορισμό της αρχής ή των αρχών και διευκρινίζουν κάθε ενδεχόμενη κατανομή αρμοδιοτήτων. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι αυτές οι αρχές ασκούν τα καθήκοντά τους αμερόληπτα και ανεξάρτητα από όλους τους μετέχοντες στην προσφορά.»

6 Το άρθρο 5 της ίδιας οδηγίας, το οποίο τιτλοφορείται «Προστασία των μειοψηφούντων μετόχων, υποχρεωτική προσφορά, δίκαιη τιμή», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Εάν ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, λόγω της απόκτησης από το ίδιο ή από πρόσωπα που ενεργούν σε συνεννόηση μαζί του, έχει στην κατοχή του τίτλους εταιρείας κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 1 παράγραφος 1, οι οποίοι, προστιθέμενοι στις τυχόν ήδη υπάρχουσες συμμετοχές του και στις συμμετοχές προσώπων που ενεργούν σε συνεννόηση με αυτό, του παρέχουν, άμεσα ή έμμεσα, δεδομένο ποσοστό δικαιωμάτων ψήφου στην εν λόγω εταιρεία, με το οποίο αποκτά τον έλεγχό της, τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι το πρόσωπο αυτό είναι υποχρεωμένο να υποβάλει προσφορά ως μέσο προστασίας των μειοψηφούντων μετόχων της εταιρείας αυτής. Η προσφορά αυτή πρέπει να απευθύνεται, το συντομότερο δυνατό, προς όλους τους κατόχους των τίτλων αυτών, για όλες τις συμμετοχές τους, σε δίκαιη τιμή όπως ορίζεται στην παράγραφο 4.»

7 Το άρθρο 10 της οδηγίας 2004/25, το οποίο επιγράφεται «Πληροφορίες σχετικά με τις εταιρείες που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1», προβλέπει στην παράγραφο 1, στοιχείο γ′, τα εξής:

«Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι οι εταιρείες που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1 δημοσιεύουν αναλυτικές πληροφορίες ως προς τα εξής:

[…]

γ) τις σημαντικές άμεσες ή έμμεσες συμμετοχές (συμπεριλαμβανομένων εμμέσων συμμετοχών μέσω πυραμιδικών διαρθρώσεων ή αλληλοσυμμετοχής) κατά την έννοια του άρθρου 85 της οδηγίας 2001/34/ΕΚ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 28ης Μαΐου 2001 σχετικά με την εισαγωγή κινητών αξιών σε χρηματιστήριο αξιών και τις πληροφορίες επί των αξιών αυτών που πρέπει να δημοσιεύονται (ΕΕ 2001, L 184, σ. 1)].»

Η οδηγία 2004/109

8 Οι αιτιολογικές σκέψεις 2 και 28 της οδηγίας 2004/109 έχουν ως εξής:

«(2) […] οι εκδότες κινητών αξιών θα πρέπει να διασφαλίζουν την κατάλληλη διαφάνεια έναντι των επενδυτών μέσω της τακτικής ροής στοιχείων πληροφόρησης. Για τον ίδιο σκοπό, οι μέτοχοι, ή τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που έχουν δικαίωμα ψήφου ή είναι κάτοχοι άλλων χρηματοπιστωτικών μέσων που ενσωματώνουν δικαίωμα απόκτησης υφισταμένων μετοχών με δικαίωμα ψήφου, θα πρέπει επίσης να ενημερώνουν τους εκδότες σχετικά με την απόκτηση ή άλλες μεταβολές που επέρχονται σε σημαντικές συμμετοχές στο κεφάλαιο εταιρειών, έτσι ώστε οι εκδότες να είναι σε θέση να τηρούν ενήμερο το κοινό.

[…]

(28) Σε κάθε κράτος μέλος θα πρέπει να ορίζεται μία και μόνο αρμόδια αρχή που να αναλαμβάνει την τελική ευθύνη για την εποπτεία της συμμόρφωσης με τις διατάξεις που θεσπίζονται σύμφωνα με την παρούσα οδηγία, καθώς και για τη διεθνή συνεργασία. […]»

9 Κατά την ακριβή διατύπωση του άρθρου 1, παράγραφος 1, η οδηγία αυτή «καθορίζει τις προϋποθέσεις για την κοινολόγηση περιοδικών και διαρκών πληροφοριών που αφορούν εκδότες των οποίων οι κινητές αξίες έχουν ήδη εισαχθεί προς διαπραγμάτευση σε ρυθμιζόμενη αγορά ευρισκόμενη ή λειτουργούσα σε κράτος μέλος».

10 Το άρθρο 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, της εν λόγω οδηγίας έχει ως εξής:

«Το κράτος μέλος προέλευσης δεν δύναται να επιβάλει σε κάτοχο μετοχών, ή σε φυσικό πρόσωπο ή σε νομική οντότητα που αναφέρεται στα άρθρα 10 ή 13, απαιτήσεις αυστηρότερες από εκείνες που καθορίζονται στην παρούσα οδηγία, με εξαίρεση τις ακόλουθες περιπτώσεις:

i) κατά τον καθορισμό κατώτερων ή συμπληρωματικών ορίων κοινοποίησης από εκείνα που καθορίζονται στο άρθρο 9 παράγραφος 1 και την απαίτηση ισοδύναμων κοινοποιήσεων με βάση όρια που αφορούν συμμετοχές στο κεφάλαιο·

ii) κατά την εφαρμογή αυστηρότερων απαιτήσεων από εκείνες που αναφέρονται στο άρθρο 12· ή

iii) κατά την εφαρμογή νόμων, κανονισμών ή διοικητικών διατάξεων που έχουν εγκριθεί σε σχέση με προσφορές εξαγοράς, πράξεις συγχώνευσης και άλλες πράξεις σε σχέση με την ιδιοκτησία ή τον έλεγχο εταιρειών, που εποπτεύονται από τις αρχές τις οποίες έχουν ορίσει τα κράτη μέλη σύμφωνα με το άρθρο 4 της οδηγίας [2004/25].»

11 Το άρθρο 9 της οδηγίας 2004/109, το οποίο φέρει τον τίτλο «Κοινοποίηση της απόκτησης ή της διάθεσης σημαντικών συμμετοχών», προβλέπει στο πρώτο εδάφιο της παραγράφου 1 τα εξής:

«Όταν ένας μέτοχος αποκτά ή διαθέτει μετοχές εκδότη του οποίου οι μετοχές έχουν εισαχθεί προς διαπραγμάτευση σε ρυθμιζόμενη αγορά και οι οποίες ενσωματώνουν δικαίωμα ψήφου, το κράτος μέλος προέλευσης διασφαλίζει ότι ο μέτοχος κοινοποιεί στον εκδότη το ποσοστό των δικαιωμάτων ψήφου που κατέχει ο μέτοχος ως αποτέλεσμα αυτής της απόκτησης ή διάθεσης, εφόσον το ποσοστό αυτό φθάνει, υπερβαίνει ή υπολείπεται των εξής ορίων: 5 %, 10 %, 15 %, 20 %, 25 %, 30 %, 50 % και 75 %.»

12 Το άρθρο 10 της οδηγίας 2004/109, το οποίο τιτλοφορείται «Απόκτηση ή διάθεση σημαντικών ποσοστών δικαιωμάτων ψήφου», ορίζει τα εξής:

«Οι προϋποθέσεις κοινοποίησης που ορίζονται στις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 9 εφαρμόζονται επίσης σε φυσικό πρόσωπο ή νομική οντότητα, εφόσον δικαιούνται να αποκτούν, να διαθέτουν, ή να ασκούν δικαιώματα ψήφου σε οιαδήποτε εκ των ακόλουθων περιπτώσεων ή του συνδυασμού τους:

α) δικαιώματα ψήφου που κατέχει τρίτος με τον οποίο το προαναφερόμενο πρόσωπο ή οντότητα έχει συνάψει συμφωνία που το υποχρεώνει να υιοθετεί, μέσω συντονισμένης άσκησης των δικαιωμάτων ψήφο που διαθέτει, διαρκή κοινή πολιτική ως προς τη διαχείριση του εν λόγω εκδότη·

[…]»

13 Το άρθρο 24 της οδηγίας αυτής, το οποίο επιγράφεται «Οι αρμόδιες αρχές και οι εξουσίες τους», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Κάθε κράτος μέλος ορίζει την κεντρική αρχή που αναφέρεται στο άρθρο 21, παράγραφος 1 της οδηγίας 2003/71/ΕΚ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με το ενημερωτικό δελτίο που πρέπει να δημοσιεύεται κατά τη δημόσια προσφορά κινητών αξιών ή την εισαγωγή τους προς διαπραγμάτευση και την τροποποίηση της οδηγίας 2001/34/ΕΚ (ΕΕ 2003, L 345, σ. 64)], ως την αρμόδια κεντρική διοικητική αρχή η οποία είναι υπεύθυνη για την τήρηση των υποχρεώσεων που προβλέπει η παρούσα οδηγία καθώς και για την εξασφάλιση της εφαρμογής των διατάξεων που θεσπίζονται σύμφωνα με την παρούσα οδηγία. […]»

Η οδηγία 2013/50

14 Με την οδηγία 2013/50 προστέθηκε η παράγραφος 1α στο άρθρο 3 της οδηγίας 2004/109. Η αιτιολογική σκέψη 12 της οδηγίας 2013/50 έχει ως εξής:

«Ένα εναρμονισμένο καθεστώς κοινοποίησης της κατοχής σημαντικών δικαιωμάτων ψήφου, ιδίως αναφορικά με την άθροιση της κατοχής μετοχών με την κατοχή χρηματοπιστωτικών μέσων, θα πρέπει να βελτιώσει την ασφάλεια δικαίου, να αυξήσει τη διαφάνεια και να μειώσει τη διοικητική επιβάρυνση των διασυνοριακών επενδυτών. […] Συγκεκριμένα, τα κράτη μέλη θα πρέπει μεταξύ άλλων να είναι σε θέση να συνεχίσουν να εφαρμόζουν νόμους, κανονισμούς ή διοικητικές διατάξεις που έχουν θεσπισθεί σε σχέση με προσφορές εξαγοράς, πράξεις συγχώνευσης και άλλες πράξεις που αφορούν την ιδιοκτησία ή τον έλεγχο εταιρειών οι οποίες εποπτεύονται από τις αρχές που έχουν ορίσει τα κράτη μέλη σύμφωνα με το άρθρο 4 της οδηγίας [2004/25], και επιβάλλουν αυστηρότερες απαιτήσεις γνωστοποίησης από την οδηγία [2004/109].»

Το αυστριακό δίκαιο

Ο ÜbG

15 Η οδηγία 2004/25 μεταφέρθηκε στην αυστριακή έννομη τάξη με τον Bundesgesetz betreffend Übernahmeangebote (ομοσπονδιακό νόμο περί δημοσίων προσφορών εξαγοράς) (BGBl. I, 127/1998, στο εξής: ÜbG).

16 Στο άρθρο 1, παράγραφος 6, του νόμου αυτού ορίζεται ότι ως «φορείς που ενεργούν σε συνεννόηση» νοούνται «τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία συνεργάζονται με τον προσφέροντα βάσει συμφωνίας, η οποία έχει ως σκοπό την απόκτηση ή την άσκηση του ελέγχου της υπό εξαγορά εταιρίας, ιδίως μέσω του συντονισμού των δικαιωμάτων ψήφου, ή τα οποία συνεργάζονται βάσει συμφωνίας με την υπό εξαγορά εταιρία με σκοπό να εμποδίσουν την επιτυχή έκβαση της προσφοράς. Εάν φορέας κατέχει άμεση ή έμμεση ελέγχουσα συμμετοχή (άρθρο 22, παράγραφοι 2 και 3) σε έναν ή περισσότερους άλλους φορείς, τεκμαίρεται ότι όλοι αυτοί οι φορείς ενεργούν σε συνεννόηση […]».

17 Το άρθρο 22, παράγραφος 1, του εν λόγω νόμου ορίζει τα εξής:

«Όποιος αποκτά άμεση ή έμμεση ελέγχουσα συμμετοχή σε υπό εξαγορά εταιρία οφείλει να ενημερώσει σχετικά την Übernahmekommission [(Επιτροπή Εξαγορών, Αυστρία) (στο εξής: Επιτροπή Εξαγορών)] και να υποβάλει προσφορά για το σύνολο των τίτλων της υπό εξαγορά εταιρίας σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος νόμου εντός 20 χρηματιστηριακών ημερών από την απόκτηση της ελέγχουσας συμμετοχής.»

18 Κατά το άρθρο 22a, παράγραφος 1, του ίδιου νόμου, «υποχρέωση υποβολής δημόσιας προσφοράς σύμφωνα με το άρθρο 22, παράγραφος 1, υφίσταται επίσης […] σε περίπτωση σχηματισμού ομάδας φορέων ενεργούντων σε συνεννόηση, οι οποίοι αποκτούν από κοινού ελέγχουσα συμμετοχή».

19 Το άρθρο 23 του ÜbG, το οποίο επιγράφεται «Συνυπολογισμός ποσοστών συμμετοχής και επέκταση των υποχρεώσεων του προσφέροντος», προβλέπει στην παράγραφο 1 ότι, στην περίπτωση «προσώπων που ενεργούν σε συνεννόηση» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 6, του ÜbG, τα δικαιώματα ψήφου του ενός συνυπολογίζονται με του άλλου κατά την εφαρμογή των άρθρων 22 έως 22b.

Ο BörseG 1989

20 Τα άρθρα 91 επ. του Bundesgesetz über die Wertpapier- und allgemeinen Warenbörsen und über die Abänderung des Börsesensale-Gesetzes 1949 und der Börsegesetz-Novelle 1903 [ομοσπονδιακού νόμου για το χρηματιστήριο αξιών και το γενικό χρηματιστήριο πρώτων υλών, καθώς και για την τροποποίηση του νόμου του 1949 περί χρηματομεσιτών και του χρηματιστηριακού νόμου του 1903 (Börsegesetz 1989 – BörseG)], της 8ης Νοεμβρίου 1989 (BGBl. 555/1989), όπως δημοσιεύθηκε στην BGBl. 558/1990 (DFB)] (στο εξής: BörseG 1989), ενσωματώνουν τις υποχρεώσεις κοινοποίησης της απόκτησης «σημαντικών συμμετοχών», οι οποίες απορρέουν από το τμήμα I του κεφαλαίου III της οδηγίας 2004/109 και, πιο συγκεκριμένα, από το άρθρο 9, παράγραφος 1, της οδηγίας.

21 Το άρθρο 92, παράγραφος 7, του νόμου αυτού επεκτείνει την υποχρέωση κοινοποίησης που προβλέπεται από το άρθρο 91 του ίδιου νόμου, μεταξύ άλλων, και «στα δικαιώματα ψήφου τα οποία συνυπολογίζονται αμοιβαία δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 1 ή 2, του ÜbG».

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

22 Με αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2018, η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς, η οποία είναι η «αρμόδια κεντρική διοικητική αρχή» κατά την έννοια του άρθρου 24 της οδηγίας 2004/109, επέβαλε διοικητικές κυρώσεις στις Adler και Petrus και στον GM για παράβαση της υποχρέωσης

κοινοποίησης την οποία υπέχουν από το άρθρο 92, παράγραφος 7, του BörseG 1989 όσα φυσικά ή νομικά πρόσωπα αποκτούν, ατομικά ή από κοινού, ποσοστό συμμετοχής τουλάχιστον 30 % σε «υπό εξαγορά εταιρία». Σύμφωνα με τις αποφάσεις αυτές, οι Adler, Petrus και GM είχαν «ενεργήσει σε συνεννόηση», κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 6, του ÜbG, για να αποκτήσουν μετοχές της Conwert Immobilien SE (στο εξής: Conwert), οπότε τα δικαιώματα ψήφου που συνδέονταν με τα ποσοστά συμμετοχής τους στην εν λόγω εταιρία έπρεπε να συνυπολογιστούν αμοιβαία για πρώτη φορά στις 29 Σεπτεμβρίου 2015.

23 Ως προς τον χαρακτηρισμό των Adler, Petrus και GM ως προσώπων που «είχαν ενεργήσει σε συνεννόηση» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 6, του ÜbG, η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς έκρινε ότι δεσμευόταν από απόφαση εκδοθείσα στις 22 Νοεμβρίου 2016 από την Επιτροπή Εξαγορών, η οποία είναι η αρχή που έχει οριστεί δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας 2004/25 ως αρχή αρμόδια για την εποπτεία των προσφορών. Με την απόφαση εκείνη, η οποία εν τω μεταξύ κατέστη απρόσβλητη, η Επιτροπή Εξαγορών διαπίστωσε ότι οι Adler, Petrus και GM παρέλειψαν να υποβάλουν υποχρεωτική προσφορά, παρότι είχαν υπερβεί το όριο του 30 % των δικαιωμάτων ψήφου της Conwert, όπερ σήμαινε ότι όφειλαν να υποβάλουν προσφορά ως «φορείς που ενεργούν σε συνεννόηση».

24 Κατά την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς, ερευνητέα στο πλαίσιο της διαδικασίας επιβολής διοικητικών κυρώσεων ήταν μόνον η συνδρομή των στοιχείων της υποκειμενικής υπόστασης της πράξεως την οποία φέρονται να τέλεσαν οι Adler, Petrus και GM.

25 Το αιτούν δικαστήριο, ενώπιον του οποίου ασκήθηκε προσφυγή κατά των αποφάσεων της 29ης Ιουνίου 2018, επισημαίνει ότι ο BörseG 1989, που μεταφέρει στην αυστριακή έννομη τάξη την οδηγία 2004/109, επιβάλλει υποχρεώσεις κοινοποίησης σε πρόσωπα τα οποία κατέχουν «σημαντικές συμμετοχές», της τάξεως του 30 % και πλέον, σε έναν «εκδότη», οι δε υποχρεώσεις αυτές είναι αυστηρότερες από εκείνες που προβλέπει η οδηγία. Ως εκ τούτου, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η φράση «απαιτήσεις αυστηρότερες από εκείνες που καθορίζονται στην [οδηγία 2004/109]», η οποία χρησιμοποιείται στο άρθρο 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, της οδηγίας αυτής, καλύπτει την υποχρέωση κοινοποίησης την οποία επιβάλλει το άρθρο 92, παράγραφος 7, του BörseG 1989 σε φορείς που «ενεργούν σε συνεννόηση».

26 Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν αυτές οι «αυστηρότερες» απαιτήσεις κοινοποίησης συνάδουν με το άρθρο 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας 2004/109, στον βαθμό που η ως άνω διάταξη ορίζει ότι οι εν λόγω απαιτήσεις πρέπει όχι μόνον να προβλέπονται από τις νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές ρυθμίσεις που διέπουν ειδικότερα τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς, αλλά και να «εποπτεύονται από τις αρχές τις οποίες έχουν ορίσει τα κράτη μέλη σύμφωνα με το άρθρο 4 της οδηγίας [2004/25]». Εν προκειμένω, η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης «αυστηρότερη» υποχρέωση κοινοποίησης της απόκτησης σημαντικών ποσοστών συμμετοχών εποπτευόταν από την εθνική αρχή που είχε οριστεί δυνάμει του άρθρου 24 της οδηγίας 2004/109.

27 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται επίσης αν συνάδει με το άρθρο 47 του Χάρτη εθνική πρακτική βάσει της οποίας απόφαση που έχει καταστεί απρόσβλητη, όπως εκείνη της 22ας Νοεμβρίου 2016, είναι αυτοδικαίως δεσμευτική στο πλαίσιο μεταγενέστερης διαδικασίας για την επιβολή διοικητικών κυρώσεων, όπως η διαδικασία η οποία είχε κινηθεί από την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς στην περίπτωση της διαφοράς της κύριας δίκης.

28 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο, Αυστρία) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας [2004/109] την έννοια ότι προϋπόθεση για το επιτρεπτό της επιβολής "αυστηρότερων απαιτήσεων" "σε κάτοχο μετοχών, ή σε φυσικό πρόσωπο ή σε νομική οντότητα" αποτελεί να "εποπτεύονται" οι "νόμ[οι], κανονισμ[οί] ή διοικητικ[ές] διατάξε[ις]" που προβλέπουν αυστηρότερες απαιτήσεις δημοσιότητας για τις συμμετοχές από αρχή την οποία έχει ορίσει το κράτος μέλος σύμφωνα με το άρθρο 4 της οδηγίας [2004/25] σχετικά με τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς και η εποπτεία αυτή να καλύπτει την τήρηση των αυστηρότερων απαιτήσεων δημοσιότητας για τις συμμετοχές κατά την έννοια της οδηγίας [2004/109];

2) Αποκλείει το άρθρο 47 του [Χάρτη] εθνική πρακτική σύμφωνα με την οποία αναγνωρίζεται σε απόφαση της εποπτικής αρχής του άρθρου 4 της οδηγίας [2004/25] που κατέστη απρόσβλητη και με την οποία διαπιστώθηκε ότι ορισμένο πρόσωπο παρέβη εθνικές διατάξεις που θεσπίστηκαν προς μεταφορά της οδηγίας [2004/25] στην εσωτερική έννομη τάξη, δεσμευτική ισχύς στο πλαίσιο διαδικασίας ποινικού χαρακτήρα κατά του ιδίου προσώπου για παράβαση σχετικών με τις διατάξεις αυτές εθνικών διατάξεων που μεταφέρουν την οδηγία [2004/109] στην εσωτερική έννομη τάξη, με αποτέλεσμα το εν λόγω πρόσωπο να κωλύεται να αμφισβητήσει, από νομική και ουσιαστική άποψη, την ήδη κατά τρόπο απρόσβλητο διαπιστωθείσα παράβαση κανόνα δικαίου;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

29 Με το πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας 2004/109 έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει ρύθμιση κράτους μέλους η οποία, ως προς την κοινοποίηση της απόκτησης σημαντικών ποσοστών συμμετοχής, επιβάλλει στους κατόχους μετοχών ή στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που μνημονεύονται στο άρθρο 10 ή στο άρθρο 13 της οδηγίας απαιτήσεις οι οποίες είναι αυστηρότερες, κατά την έννοια του τέταρτου αυτού εδαφίου, από τις προβλεπόμενες στην ίδια την οδηγία και απορρέουν από τις θεσπισθείσες εθνικές νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις που διέπουν, ειδικότερα, τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς, χωρίς ωστόσο να αναθέτουν την εξουσία ελέγχου της τήρησης των εν λόγω απαιτήσεων σε αρχή του οικείου κράτους μέλους η οποία να έχει οριστεί δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας 2004/25.

30 Όπως προκύπτει ήδη από το γράμμα του άρθρου 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, της οδηγίας 2004/109, το κράτος μέλος προέλευσης δεν επιτρέπεται μεν να επιβάλει στον κάτοχο μετοχών ή σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο από τα αναφερόμενα στο άρθρο 10 ή στο άρθρο 13 της οδηγίας αυτής απαιτήσεις αυστηρότερες από εκείνες που καθορίζονται στην οδηγία, πλην όμως η ως άνω απαγόρευση συνοδεύεται από τρεις εξαιρέσεις, οι οποίες προβλέπονται στα σημεία i έως iii του τέταρτου εδαφίου.

31 Ο λόγος για τον οποίο προστέθηκε με την οδηγία 2013/50 η παράγραφος 1α στο άρθρο 3 της οδηγίας 2004/109 ήταν, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 29 έως 31 των προτάσεών του, για να λυθεί το πρόβλημα του άνισου επιπέδου εναρμόνισης των υποχρεώσεων κοινοποίησης που υπείχαν τα φυσικά και νομικά πρόσωπα τα οποία αποκτούν ή διαχειρίζονται

με άλλο τρόπο συμμετοχές στο κεφάλαιο εκδοτών που είναι ενεργοί σε ρυθμιζόμενη αγορά κράτους μέλους, λόγω της ευχέρειας την οποία είχε το κράτος μέλος προέλευσης δυνάμει της οδηγίας 2004/109, προτού τροποποιηθεί με την οδηγία 2013/50, να επιβάλλει στους κατόχους μετοχών ή άλλων χρηματοπιστωτικών μέσων απαιτήσεις αυστηρότερες από εκείνες που προέβλεπε η ίδια. Ως εκ τούτου, η οδηγία 2013/50, η οποία, όπως εκτίθεται στην αιτιολογική της σκέψη 12, είχε ως σκοπό να εγκαθιδρύσει ένα εναρμονισμένο καθεστώς κοινοποίησης της απόκτησης σημαντικών δικαιωμάτων ψήφου, κατήργησε την ευχέρεια αυτή των κρατών μελών, υπό την επιφύλαξη των εξαιρέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημεία i έως iii, της οδηγίας 2004/109.

32 Η εξαίρεση του άρθρου 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, επιτρέπει στο κράτος μέλος προέλευσης να εφαρμόζει επί των κατόχων μετοχών ή των φυσικών ή νομικών προσώπων που μνημονεύονται στο άρθρο 10 ή στο άρθρο 13 της οδηγίας 2004/109 «νόμ[ους], κανονισμ[ούς] ή διοικητικ[ές] διατάξε[ις] που έχουν εγκριθεί σε σχέση με προσφορές εξαγοράς, πράξεις συγχώνευσης και άλλες πράξεις σε σχέση με την ιδιοκτησία ή τον έλεγχο εταιρειών, που εποπτεύονται από τις αρχές τις οποίες έχουν ορίσει τα κράτη μέλη σύμφωνα με το άρθρο 4 της οδηγίας [2004/25]».

33 Η πρώτη προϋπόθεση του ως άνω σημείου iii, στην οποία υπόκειται η εφαρμογή αυστηρότερων απαιτήσεων από εκείνες που ορίζονται στην οδηγία 2004/109, συνίσταται στο ότι οι απαιτήσεις αυτές, περιλαμβανομένων όσων αφορούν την κοινοποίηση της απόκτησης σημαντικών ποσοστών συμμετοχής, πρέπει να προβλέπονται από τις νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις οι οποίες διέπουν τις πράξεις που απαριθμούνται στην αμέσως προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως.

34 Επισημαίνεται επ’ αυτού ότι οι διατάξεις της οδηγίας 2004/25 ρυθμίζουν τον τρόπο υπολογισμού του ελάχιστου σημαντικού ποσοστού συμμετοχής φυσικού ή νομικού προσώπου στο κεφάλαιο εταιρίας, άνω του οποίου το οικείο πρόσωπο οφείλει να υποβάλει δημόσια προσφορά εξαγοράς, προκειμένου να προστατευθούν τα συμφέροντα των μειοψηφούντων μετόχων της εταιρίας. Οι διατάξεις αυτές προβλέπουν, όσον αφορά την άθροιση έμμεσων συμμετοχών, απαιτήσεις αυστηρότερες από εκείνες που ισχύουν ως προς τον υπολογισμό των ελάχιστων σημαντικών ποσοστών συμμετοχής των οποίων η υπέρβαση συνεπάγεται, δυνάμει της οδηγίας 2004/109, ενεργοποίηση της υποχρέωσης κοινοποίησης της απόκτησης ή της μεταβίβασης σημαντικών ποσοστών συμμετοχής. Συγκεκριμένα, βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/25, λαμβάνονται υπόψη, στο πλαίσιο του υπολογισμού αυτού, τα ποσοστά συμμετοχής τα οποία κατέχουν «πρόσωπα που ενεργούν σε συνεννόηση» κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο δ′, της οδηγίας. Ως τέτοια νοούνται «τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που συνεργάζονται με τον προσφέροντα ή με την υπό εξαγορά εταιρεία, βάσει ρητής ή σιωπηρής, προφορικής ή γραπτής συμφωνίας, η οποία έχει ως σκοπό την απόκτηση του ελέγχου της υπό εξαγορά εταιρείας ή τη ματαίωση της επιτυχούς έκβασης της προσφοράς».

35 Αντιθέτως, η έννοια «πρόσωπα που ενεργούν σε συνεννόηση» δεν απαντά στην οδηγία 2004/109 και, για τους σκοπούς του υπολογισμού των ελάχιστων ποσοστών συμμετοχής των οποίων η υπέρβαση συνεπάγεται ενεργοποίηση της υποχρέωσης κοινοποίησης της απόκτησης σημαντικών ποσοστών συμμετοχής, λαμβάνονται υπόψη, βάσει του άρθρου 10, στοιχείο α′, της οδηγίας αυτής, οι συμφωνίες που συνάπτονται μεταξύ των μνημονευόμενων στην οδηγία προσώπων και που τα υποχρεώνουν «να υιοθετ[ούν], μέσω συντονισμένης άσκησης των δικαιωμάτων ψήφο που διαθέτ[ουν], διαρκή κοινή πολιτική». Όπως διευκρίνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 57 των

προτάσεών του, η ως άνω διάταξη απαιτεί να υπάρχει για ορισμένο χρονικό διάστημα, και όχι απλώς παροδικά ή περιστασιακά, ένας αυξημένος βαθμός δέσμευσης, η οποία πρέπει να είναι κοινή για όλους και να αφορά τη διαχείριση της συγκεκριμένης εταιρίας.

36 Επομένως, σε περίπτωση που κράτος μέλος έχει θεσπίσει, στο πλαίσιο της μεταφοράς της οδηγίας 2004/25 στην εσωτερική του έννομη τάξη, διατάξεις οι οποίες στηρίζονται στο κριτήριο των «προσώπων που ενεργούν σε συνεννόηση», όπως ορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο δ′, για τον υπολογισμό του ελάχιστου σημαντικού ποσοστού συμμετοχής, άνω του οποίου ενεργοποιούνται, πέραν της υποχρέωσης υποβολής προσφοράς, και οι συναφείς υποχρεώσεις δημοσιότητας, οι εν λόγω εθνικές διατάξεις, αφενός, περιέχουν απαιτήσεις που θα χαρακτηρίζονταν, σύμφωνα με τη διατύπωση του άρθρου 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, της οδηγίας 2004/109, «αυστηρότερες απαιτήσεις» σε σχέση με τις προβλεπόμενες από την ίδια την οδηγία, και, αφετέρου, συνιστούν «διατάξ[εις] που έχουν εγκριθεί σε σχέση με προσφορές εξαγοράς», κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διατάξεως. Κατά συνέπεια, οι εθνικές αυτές διατάξεις πληρούν την πρώτη προϋπόθεση του άρθρου 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας 2004/109 για να μπορούν να εφαρμοστούν στους κατόχους μετοχών ή στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία μνημονεύονται στο άρθρο 10 ή στο άρθρο 13 της οδηγίας.

37 Η δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας 2004/109, η οποία πρέπει να πληρούται για να μπορούν να επιβληθούν στους κατόχους μετοχών ή στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που μνημονεύονται στο άρθρο 10 ή στο άρθρο 13 της οδηγίας 2004/109 απαιτήσεις αυστηρότερες από τις οριζόμενες στην ίδια την οδηγία όσον αφορά την κοινοποίηση της απόκτησης των σημαντικών ποσοστών συμμετοχής τους στο κεφάλαιο εταιρίας κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της προαναφερθείσας οδηγίας, συνίσταται στην εποπτεία των αυστηρότερων αυτών απαιτήσεων από τις αρχές οι οποίες έχουν οριστεί από τα κράτη μέλη δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας 2004/25.

38 Οι αρχές αυτές είναι, όπως προκύπτει από το εν λόγω άρθρο 4, «αρμόδιες για την εποπτεία της προσφοράς, για τους σκοπούς των κανόνων που θεσπίζουν ή εισάγουν δυνάμει της [οδηγίας 2004/25]». Συνεπώς, οι απαιτήσεις των οποίων την τήρηση διασφαλίζουν πρέπει να προβλέπονται από τις νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις που διέπουν, ειδικά, τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς και εμπίπτουν κατ’ ανάγκην στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2004/25, και όχι της οδηγίας 2004/109.

39 Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας 2004/109 δεν είναι δυνατόν να ερμηνευθεί, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς στις γραπτές της παρατηρήσεις, υπό την έννοια ότι η αρχή που έχει οριστεί δυνάμει του άρθρου 24, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/109 και είναι επιφορτισμένη με την εποπτεία της εφαρμογής των εθνικών διατάξεων περί μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη είναι καθ’ ύλην αρμόδια να εποπτεύει την τήρηση των επίμαχων αυστηρότερων απαιτήσεων, μολονότι οι τελευταίες εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2004/25.

40 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 37 των προτάσεών του, η εναρμόνιση στην οποία προβαίνει η οδηγία 2004/109 περιορίζεται κατ’ ανάγκην εντός του πεδίου εφαρμογής της συγκεκριμένης οδηγίας. Μια αρμόδια αρχή, κατά την έννοια του άρθρου 24, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, η οποία έχει ως αποστολή να μεριμνά για την εφαρμογή των διατάξεων που έχουν θεσπιστεί προς μεταφορά της οδηγίας αυτής δεν επιτρέπεται, κατά συνέπεια, να διαθέτει εξουσία ευρύτερη από εκείνη την οποία της αναθέτει η ως άνω διάταξη και εκτεινόμενη σε τομέα

που δεν καλύπτεται από την προαναφερθείσα εναρμόνιση, δηλαδή στον τομέα των δημόσιων προσφορών εξαγοράς, των πράξεων συγχώνευσης και των λοιπών πράξεων που σχετίζονται με την ιδιοκτησία και τον έλεγχο των επιχειρήσεων.

41 Επιπλέον, η προταθείσα από την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς και προεκτεθείσα στη σκέψη 9 της παρούσας αποφάσεως ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας 2004/109 εκκινεί από μια ευρεία ερμηνεία της εξαίρεσης την οποία προβλέπει η συγκεκριμένη διάταξη, ενώ, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού του άρθρου 3, παράγραφος 1α –ο οποίος συνίσταται στην εγκαθίδρυση εναρμονισμένου καθεστώτος κοινοποίησης της απόκτησης σημαντικών δικαιωμάτων ψήφου–, πρέπει να ερμηνεύονται στενά οι εξαιρέσεις από τον κανόνα ότι το κράτος μέλος προέλευσης απαγορεύεται να επιβάλλει στους κατόχους μετοχών ή άλλων χρηματοπιστωτικών μέσων αυστηρότερες απαιτήσεις κοινοποίησης.

42 Επιπλέον, όπως επισήμανε κατ' ουσίαν ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 42 έως 46 των προτάσεών του, στο πλαίσιο της οριοθέτησης της αρμοδιότητας την οποία διαθέτουν, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας 2004/109, οι αρχές που ορίζονται από τα κράτη μέλη δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας 2004/25, τίθεται το ζήτημα αν η λέξη «εποπτεία» σημαίνει επίσης «διασφάλιση της τήρησης» των «αυστηρότερων» απαιτήσεων κοινοποίησης. Τυχόν ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας 2004/109 υπό την έννοια ότι θα ήταν δυνατόν οι αρχές αυτές, οι οποίες είναι αρμόδιες να εποπτεύουν τις εκεί απαριθμούμενες πράξεις, να μη διαθέτουν, για τον σκοπό αυτό, την απαιτούμενη εξουσία προς διασφάλιση της τήρησης των «αυστηρότερων απαιτήσεων» που προβλέπονται, όσον αφορά την κοινοποίηση της απόκτησης σημαντικών ποσοστών συμμετοχής, από τις νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις οι οποίες διέπουν τις εν λόγω πράξεις, δεν θα ήταν σύμφωνη με τη συνήθη σημασία που έχει στην καθομιλουμένη η λέξη «εποπτεία», η οποία παραπέμπει σε «έλεγχο» και, ως εκ τούτου, στη «διασφάλιση της τήρησης» ορισμένων κανόνων ή απαιτήσεων.

43 Εν προκειμένω, οι αμφιβολίες του αιτούντος δικαστηρίου εστιάζουν κατά βάση στο ζήτημα αν η προβλεπόμενη στο άρθρο 92, παράγραφος 7, του BörseG 1989 απαίτηση, η οποία επιβάλλεται στους «φορείς που ενεργούν σε συνεννόηση» και είναι αυστηρότερη από εκείνες που καθορίζονται στην οδηγία 2004/109, πληροί την προαναφερθείσα στη σκέψη 37 της παρούσας αποφάσεως προϋπόθεση περί «εποπτείας» και, άρα, περί ελέγχου της τήρησης της απαίτησης αυτής από αρχή που έχει οριστεί δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας 2004/25.

44 Από τις παρατηρήσεις των διαδίκων της κύριας δίκης και από τις απαντήσεις σε γραπτή ερώτηση που έθεσε το Δικαστήριο προκύπτει ότι, βάσει του ÜbG –ο οποίος μεταφέρει την οδηγία 2004/25 στην αυστριακή έννομη τάξη–, η Επιτροπή Εξαγορών είναι η μοναδική αρχή που έχει οριστεί ως αρμόδια αρχή δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας αυτής. Στην υπόθεση της κύριας δίκης όμως, η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς ήταν εκείνη που ασκούσε την «εποπτεία» της τήρησης της «αυστηρότερης απαίτησης» κοινοποίησης των σημαντικών ποσοστών συμμετοχής, η οποία προβλέπεται τυπικώς στο άρθρο 92, παράγραφος 7, του BörseG 1989 –που παραπέμπει πάντως στο άρθρο 23, παράγραφος 1 ή 2, του ÜbG. Φαίνεται, επομένως, υπό την επιφύλαξη του ελέγχου των ζητημάτων για τα οποία αρμόδιο είναι το αιτούν δικαστήριο, ότι η «διασφάλιση της τήρησης» των «αυστηρότερων απαιτήσεων» για τις οποίες έγινε λόγος παραπάνω ανατίθεται σε αρχή που δεν έχει οριστεί δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας 2004/25.

45 Από τις ανωτέρω σκέψεις συνάγεται ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας 2004/109 έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει ρύθμιση κράτους μέλους η οποία, ως προς την κοινοποίηση της απόκτησης σημαντικών ποσοστών συμμετοχής, επιβάλλει στους

κατόχους μετοχών ή στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που μνημονεύονται στο άρθρο 10 ή στο άρθρο 13 της οδηγίας απαιτήσεις οι οποίες είναι αυστηρότερες, κατά την έννοια του τέταρτου αυτού εδαφίου, από τις προβλεπόμενες στην ίδια την οδηγία και απορρέουν από τις θεσπισθείσες εθνικές νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις που διέπουν, ειδικότερα, τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς, χωρίς ωστόσο να αναθέτουν την εξουσία ελέγχου της τήρησης των εν λόγω απαιτήσεων σε αρχή του οικείου κράτους μέλους η οποία να έχει οριστεί δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας 2004/25.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

46 Με το δεύτερο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 47 του Χάρτη έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει πρακτική κράτους μέλους βάσει της οποίας, σε περίπτωση που εκκρεμεί ενώπιον της κεντρικής διοικητικής αρχής του άρθρου 24, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/109 διαδικασία για την επιβολή διοικητικών κυρώσεων, η αρχή αυτή δεσμεύεται από απρόσβλητες πλέον διοικητικές αποφάσεις με τις οποίες η αρχή που έχει οριστεί από το ίδιο κράτος μέλος δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας 2004/25 διαπίστωσε παράβαση των εθνικών διατάξεων περί μεταφοράς της τελευταίας στην εσωτερική έννομη τάξη, με συνέπεια το πρόσωπο εις βάρος του οποίου έχει κινηθεί η διαδικασία επιβολής διοικητικών κυρώσεων να στερείται του δικαιώματος να αμφισβητήσει από νομικής και από πραγματικής απόψεως την ήδη διαπιστωθείσα παράβαση.

47 Από την εξέταση του πρώτου ερωτήματος προκύπτει ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας 2004/109 έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει ρύθμιση κράτους μέλους βάσει της οποίας ανατίθεται σε αρχή που δεν έχει οριστεί δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας 2004/25 η διασφάλιση της τήρησης των απαιτήσεων που ισχύουν για την κοινοποίηση της απόκτησης σημαντικών ποσοστών συμμετοχής και είναι, κατά την έννοια του τέταρτου αυτού εδαφίου, αυστηρότερες από τις οριζόμενες στην οδηγία λόγω του τρόπου με τον οποίο προβλέπονται στις νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις που διέπουν, μεταξύ άλλων, τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς.

48 Κατόπιν τούτου, δεν είναι απαραίτητο να ερμηνευθεί το άρθρο 47 του Χάρτη προκειμένου να κριθεί αν μια εθνική πρακτική όπως αυτή που αποτελεί το αντικείμενο του δευτέρου ερωτήματος αντιβαίνει στα δικαιώματα τα οποία κατοχυρώνονται στην ως άνω διάταξη.

Επί των δικαστικών εξόδων

49 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας 2004/109/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 2004, για την εναρμόνιση των προϋποθέσεων διαφάνειας αναφορικά με την πληροφόρηση σχετικά με εκδότες των οποίων οι κινητές αξίες έχουν εισαχθεί προς διαπραγμάτευση σε ρυθμιζόμενη αγορά και για την τροποποίηση της οδηγίας 2001/34/ΕΚ, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2013/50/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της

22ας Οκτωβρίου 2013, έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει ρύθμιση κράτους μέλους η οποία, ως προς την κοινοποίηση της απόκτησης σημαντικών ποσοστών συμμετοχής, επιβάλλει στους κατόχους μετοχών ή στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που μνημονεύονται στο άρθρο 10 ή στο άρθρο 13 της οδηγίας 2004/109, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2013/50, απαιτήσεις οι οποίες είναι αυστηρότερες, κατά την έννοια του τέταρτου αυτού εδαφίου, από τις προβλεπόμενες από την ίδια την οδηγία 2004/109, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2013/50, και απορρέουν από τις θεσπισθείσες εθνικές νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις που διέπουν, ειδικότερα, τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς, χωρίς ωστόσο να αναθέτουν την εξουσία ελέγχου της τήρησης των εν λόγω απαιτήσεων σε αρχή του οικείου κράτους μέλους η οποία να έχει οριστεί δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας 2004/25/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 2004, σχετικά με τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς.

(υπογραφές)